

Василий мълчаливо наблюдаваше тревожното лутане на Калоян, но изчакваше да премине тревогата, която го ломеше. Ала Борил не се стърпи:

Кое - За какво беше нашата жертва? Дадохме вярата си, а това *Кое* искахме ~~ни~~ - не ни го дадоха!

- Ти пишеш на папата да ти изпрати царска корона, а Инокентий ти известява, че ти пратил кралска диадема. Искаме патриаршеско достоинство, а ни се разправя, че примас и патриарх били почти едно и също нещо... - каза с негодувани^е Василий.

Борил удари с ръка по масата:

- Подиграват ли се с нас? Не е късно. Да се върнем при православието! Нима си съгласен да бъдеш някакъв крал, подчинен на чужда императорска корона? Византийската или алеманската?

Калоян избухна:

- Кой казва, че съм съгласен? Нима папата е съгласен с нашите искания?

На прага тихо застана княз Иоан и мълчаливо почна да ~~слу~~^{слуш}а спора.

- Ела, Иоане, слушай и ти. Слушайте ме добре. Нима папата е склонил на нашите условия?

- Не разбирам... - каза Борил.

Царят избухна в дълъг, сърдечен смях.

- Всичко е ясно и просто. Слушайте ^е му добре. Инокентий III майсторски води играта, ние ще я приемем и продължим. Отче свети, бъди спокоен. Ето, Папата получава писмо, в което искам да ме короняса за цар на България и Влахия. Той не ми противоречи никъде в отговорите си. Само пише, че ми изпраща кралска диадема. Аз пък ще му отговоря, че съм получил царската корона и кардинал Лъв ме е увенчал с нея. А ти, отче свети, ще пишеш в отговора си, че папският легат е пристигнал здрав и читав в Търново след претегленото в Унгария, че е донесъл цялата пълнота на